

РЕШЕНИЕ

№ 1777

гр. София, 18.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 78 състав,
в публично заседание на 07.03.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пенка Велинова

при участието на секретаря Александра Вълкова, като разгледа дело номер **8258** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството по делото е по реда на чл. 145 и сл. от АПК, във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на А. Л. Д., ЕГН [ЕГН], [населено място],[жк][жилищен адрес] срещу Заповед № 2474/06.08.2023г. на А. И. Н. - младши автоконтрольор, отдел „Пътна полиция“, СДВР с която на основание чл.171 т.1, б. “б“ от ЗДвП му е наложена принудителна административна мярка „временно отнемане на свидетелството за управление на МПС, до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца“, като на основание чл. 172 ал.2 т.3 от ЗДвП му е отнето свидетелството за управление на МПС.

В жалбата се излагат доводи, за незаконосъобразност и неоснователност на заповедта. Моли съда да отмени заповедта.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. Т., който поддържа изцяло подадената жалба. Претендира присъждане на разноски по представен списък.

Ответникът не се явява и не е заявил становище по жалбата.

Съдът, като обсъди изложените в жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

От приложените по делото доказателства се установява, че процесната ЗППАМ е наложена на А. Л. Д. за това, че на 06.08.2023г. около 02:10 ч. в [населено място], по [улица]с посока на движение [улица]управлява личния си лек автомобил С. Б., с рег. [рег.номер на МПС] , като при извършена проверка с техническо средство D. test 5000 А. – 0049 и проба номер 154 за установяване употреба на наркотични вещества или

техните аналози, отчела положителен резултат за употреба на бензодиазелини. Издаден бил талон за медицинско изследване № 107288 за ВМА.

Съставен бил АУАН № 069701/06.08.2023г. Актът е съставен от мл. автоконтрольор при СДВР, отдел „Пътна полиция“ като нарушението е квалифицирано като такова по чл. 5, ал. 3, т. 1 от ЗДвП.

При тази фактическа обстановка на основание чл.172, ал. 2, т. 3 от ЗДвП е наложена обжалваната принудителна административна мярка със Заповед № 2474 от 06.08.2023 г., издадена от А. Н. на длъжност мл. Автоконтрольор, при 02 група, 02 сектор в отдел ПП при СДВР, с която на А. Д. е временно отнето свидетелството за управление на МПС до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца и е отнето СУМПС №[ЕИК].

По делото е представена административната преписка, както и материали във връзка с образуваното досъдебно производство № ЗМ227ЗМК1244/2023г. по описа на 03 РУ - СДВР.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Видно от Заповед № 8121з – 1524/09.12.2016 г. на министъра на вътрешните работи, СДВР е определена да осъществява контрол по ЗДвП, а съгласно приложената Заповед № 513з-6400 от 07.07.2023 г. на директора на СДВР, компетентни да издават заповеди за прилагане на принудителни административни мерки от процесния вид са длъжностни лица – държавни служители от отдел "Пътна полиция" при СДВР – полицейски органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 ЗМВР. Поради това следва да се приеме, че е налице компетентност на административния орган за прилагане на принудителната административна мярка.

Оспорената заповед за прилагане на ПАМ е постановена в писмена форма и съдържа изискуемите се реквизити по чл. 59, ал. 2 от АПК. Посочено е както правното основание за упражненото административно правомощие, така и фактите и обстоятелствата, възприети като релевантни за наличието на материалноправната предпоставка за прилагане на ПАМ. Поради това, съдът приема, че изискването на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП и чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК за постановяване на мотивиран административен акт е изпълнено.

Съдебният контрол за материална законосъобразност на оспорения административен акт обхваща преценката дали са установените от компетентния орган релевантни юридически факти /изложени като мотиви в акта/ и доколко същите се съотнасят към посоченото в заповедта, правно основание.

Фактическият състав за налагане на ПАМ в хипотезата на чл. 171, т. 1, б. "б" от ЗДвП, изисква лицето да управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо

изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване - до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца; при наличие на изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор по реда на чл. 174, ал. 4 установените стойности са определящи.

Наличието на наркотични вещества у жалбоподателя по време на управление на МПС, органът е установил чрез тест на наркотици/ D. test 5000 A. – 0049 от 06.08.2023г. в 02:40:59ч.

По силата на чл.174, ал. 4 ЗДвП, редът, по който се установява концентрацията на алкохол в кръвта на водачите на моторни превозни средства, трамваи или самоходни машини и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози, се определя с Наредба № 1 от 19.07.2017 г. за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози на министъра на здравеопазването, министъра на вътрешните работи и министъра на правосъдието.

Съгласно Чл. 3а, ал.1 от Наредба № 1 от 19.07.2017 г. за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози, издадена от министъра на здравеопазването, министъра на вътрешните работи и министъра на правосъдието, установяването на концентрацията на алкохол в кръвта се извършва с доказателствен анализатор, показващ концентрацията на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух и отчитащ съдържанието на алкохол в горните дихателни пътища (доказателствен анализатор), или с медицинско и химическо лабораторно изследване, а на употребата на наркотични вещества или техни аналози – с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване, когато: 1. лицето откаже извършване на проверка с техническо средство или тест;2. лицето не приема показанията на техническото средство или теста;3. физическото състояние на лицето не позволява извършване на проверка с техническо средство или тест.

На жалбоподателя е издаден талон за медицинско изследване № 107288 от 06.08.2023г. Т. изследване жалбоподателят е провел във ВМА-С.. В хода на образуваното досъдебно производство, с Постановление за назначаване на съдебно-химико – токсикологична /токсикимична/ експертиза от 07.08.2023г., е възложено изследване, което да установи наличие на наркотични вещества или техни аналози или упойващи вещества в предоставените за изследване проби от А. Д..

Според заключението на изготвената експертиза рег. № И-463/17.01.2024г., на вещите лица ас. Р. К. и д-р С. С. от извършените изследвания на предоставените биологични проби от А. Д., не се установява наличие на наркотични вещества и психоактивни медикаменти.

В този смисъл, процесната Заповед се явява незаконосъобразна, като постановена при липса на предпоставките на чл. 171, т. 1, б. “б” от ЗДвП. Безспорно установената липса на забранени вещества в организма на жалбоподателя, налага еднозначно извода, че същият не е управлявал МПС в условията на законово недопустимо състояние. Не са налице и предпоставки за реализиране на превантивен, преустановителен или възстановителен ефект, по отношение на нейният адресат. В този смисъл, обжалваната ЗППАМ следва да бъде отменена.

При този изход на спора, на основание чл. 143, ал.1 от АПК, в полза на жалбоподателя следва да се присъдят поисканите и действително извършени разноски пред настоящата инстанция, съгласно представения списък, платими от ответника. Същите възлизат в размер на 750 лева – действително заплатено адвокатско възнаграждение за

процесуално представителство по адм. дело, съгласно представен договор за правна защита и съдействие /л.39/. Неоснователно е искане за присъждане на разноски в размер на 1000 лв. на осн. чл. 7, т. 9 от Наредба № 1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения, тъй като същото касае различен тип дела, а именно процесуално представителство, защита и съдействие по дела за поставяне под запрещение, разглеждани по реда на ГПК и няма данни за такива сторени разноски.

Предвид на изложеното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на А. Л. Д., ЕГН [ЕГН], Заповед № 2474/06.08.2023г. на А. И. Н. - младши автоконтрольор, отдел „Пътна полиция“, СДВР, с която на основание чл.171, т.1, б. “б“ от ЗДвП му е наложена принудителна административна мярка „временно отнемане на свидетелството за управление на МПС, до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца“ и е отнето СУМПС №[ЕИК].

ОСЪЖДА СДВР отдел „Пътна полиция“ да заплати на А. Л. Д., ЕГН [ЕГН], разноски по делото в размер на 750 (седемстотин и петдесет) лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: